

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' Ἐν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις 25 Ἰανουαρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 4

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

— Μοῦ εἶπεν, ὅτι ὁ Κάρολος, ὁ ἄλλος σας ὑπηρετής, ἔχει ζῶν ἡν ποῦ εἶνε σωστὸν μυθιστόρημα, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον, ζυγίζον ἐκάστην του λέξιν.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Ὁ Κάρολος εἶνε παιδί καλῆς οἰκογενείας ἀπὸ πολὺ μικρός, εὐρέθη ἐξαφνα ὀρφανὸς καὶ χωρὶς περιουσίαν, καὶ κερδίζει ἐντίμως τὸ ψωμί του ὑπηρετῶν εἰς τὸ σπίτι μου. Δὲν τὸν θεωρῶ διόλου ὡς κοινὸν ὑπηρετήν. Λοιπόν, Αἰμιλία, πῶς σου περιέγραψεν ἡ δεσποινὶς Χαρά τὴν γιαγιάν σου καὶ ἐμέ;

Ἡ Αἰμιλία ἀνεκινήθη νευρικῶς ἐπὶ τοῦ καθισματός της, ἀλλὰ δὲν εὗρισκε τρόπον νὰ διατυπώσῃ ἀπάντησιν. Ἐπὶ τέλους:

— Μοῦ εἶπεν, ὅτι εἰσθε ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους δημοκρατικούς, καὶ ὅτι ἀγαπήσατε τὴν γιαγιάν, ὅταν τὴν ἀκούσατε νὰ ὁμιλῇ περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός.

— Μπράβο! εἶπεν ὁ πλοίαρχος τρίβων τὰς χεῖρας, ἐνῶ ἡ κυρία Χὼβ ἠρυθρία ἐλαφρῶς, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο ἄλλως δυσηρεστημένη.

«Φθάνει νὰ μὴ μ' ἐρωτήσῃ περισσότερα! ἐσυλλογίσθη ἡ δυστυχὴς Αἰμιλία. Τί νὰ κάμω διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσω ;»

— Παππού, εἶπε δυνατὰ, δὲν γνωρίζετε τὴν μικρὰν ἀδελφὴν μου Εὐριδίκην. Θέλετε νὰ σας δείξω τὴν φωτογραφίαν της ;

Καί, χωρὶς νάναμεινῇ ἀπάντησιν, ἐσηκώθη διαμιάς διὰ νὰ εὕρῃ τὸ ἐπάνωφθρον της, εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος φωτογραφία. Ἀπὸ τὴν βίαν της, συνεκρούσθη μ' ἓν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον, φέρον ἐπὶ δίσκου τὸ δεῖπνον, τὸ προωρι-

σμένον δι' αὐτήν. — Ὡ, συγγνώμην! δὲν σὰς εἶδα! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, σηκώνουσα μίαν πετσέταν, ἡ ὁποία εἶχε πέσῃ κάτω. Σὰς ἔβαλα σὲ κόπον, προσέθεσεν εὐγενῶς.

Μεθ' ὅλας τὰς περὶ φλυαρίας συστάσεις τῆς Χαρᾶς Σάμφορν, ἡ Ἑσθὴρ δὲν ἀπεκρίθη οὔτε ἓνα «τίποτε».

«Δὲν εἶνε καθόλου εὐγενής,» ἐσυλλογίσθη ἡ Αἰμιλία, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἀγαθὸν μεῖδιμα, μὲ τὸ ὁποῖον τὴν ἐξήταξεν ἡ Ἑσθὴρ.

Οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας αὐτῆς, ὅπου ἤρχετο νὰ ζήσῃ, τῇ ἐφαίνοντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παράδοξοι.

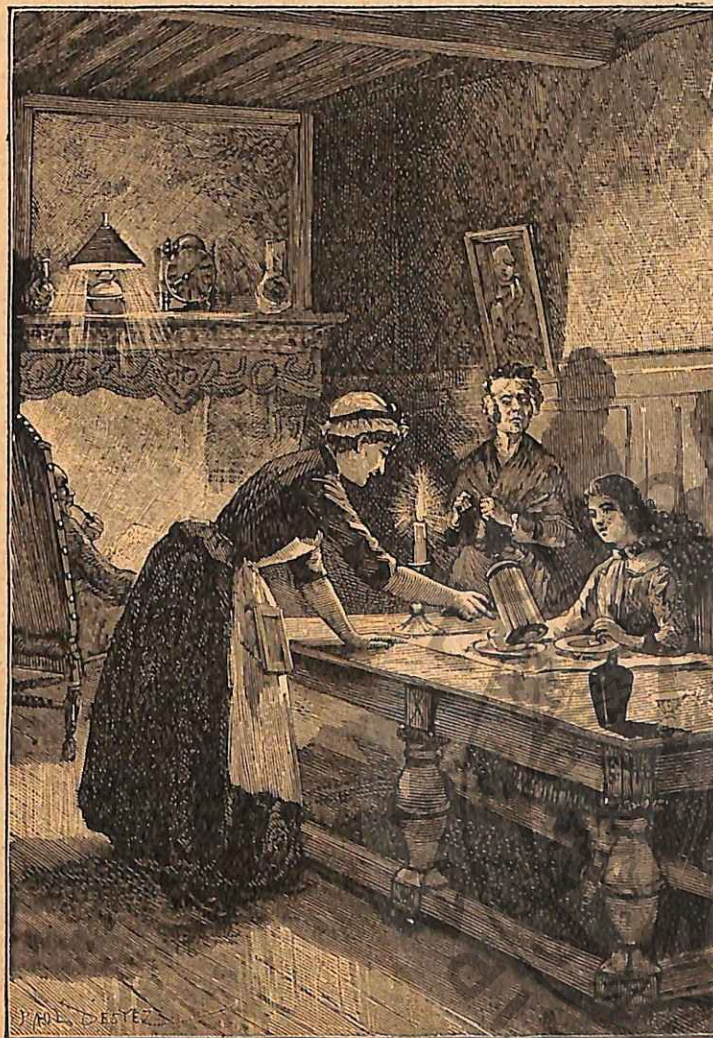
Εἰς τὸ μαγειρεῖον ἄλλη ἐκπληξίς. Ὁ Κάρολος, «ὁ καλὸς αὐτὸς ὑπηρετής, ὁ ἀνώτερος τῆς θέσεώς του», τὸν ὁποῖον μόλις ἐπρόφθασε νὰ κυττάξῃ κατὰ τὴν ἀφίξίν της, εἶχεν ἀπαλλαχθῇ τῆς δεσμάτων ποδιᾶς, τὴν ὁποίαν ἐφοροῦσε διὰ νὰ σχίξῃ ξύλα, νὰ περιποιῇται τὸ ἄλογον τοῦ κυρίου του καὶ νὰ κάμνῃ ὅλας τὰς χονδρὰς ἐργασίας τῆς οἰκίας.

Καθήμενος ἐπὶ σκαμνίου, πλησίον τοῦ μεγάλου φουρνέλου τοῦ μαγειρείου, ἀνεγίνωσκε τώρα ὑπὸ τὸ ἀμφίδρονον φῶς καπνιζούσης λυχνίας.

«Ἐδῶ μελετᾷ τὸ κακόμοιρο, ἐσυλλογίσθη ἡ Αἰμιλία πολὺ ἄσχημα!»

Ἐπὶ σανίδος, ἡ ὁποία ἐσχημάτιζεν ἐταξέραν ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του, ὑπῆρχε σωρὸς τετραδίων, μία πέννα, ἓνα καλαμάρι καὶ δέκα-δώδεκα βιβλία, ὅλη ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Καρόλου καὶ συγχρόνως ὅλα τοῦ τὰ μαθητικὰ ἐφόδια.

Ποίαν γνώμην ἠδύνατό τις νὰ σχηματίσῃ περὶ τοῦ παιδίου τούτου, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ἦτο τόσον μυθιστορικὴ, καὶ τὸ ὁποῖον εἰργάζετο ὑπὸ συνθήκας τόσο δυσμενεῖς; Πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς μέγαν τῖμιν τὴν πόθον τῆς γνώσεως, διὰ νὰ μελετᾷ ὀλομόναχος, τὸ βράδυ, ὅταν εἶνε πλέον συντετριμ-

«Ὡ, εὐχαριστῶ, ἀνέκραξε, μοῦ βάζετε πολὺ.» Σελ. 26, στήλ. α.)

μένους από τους κόπους ολοκλήρου ήμέρας! Η περιέργεια της Αιμιλίας εξέζησε ζωηρώς.

Αναζητούσα όλονεν το χαρτοφυλάκιόν της, έρριψε λαθραίον βλέμμα επί του παιδιού. Λοιπόν, όχι, δεν είχε διόλου την ήσυχον ήρωον μυθιστορίας! Πόσον δλίγον ωμοίαζε με την εικόνα, την οποίαν είχε σχηματίσει εις τον νουν της, κατὰ τὰς διηγήσεις της Χαράς! Δεν ήτο ποσώς ή κατηφής εκείνη μορφή, ή στυγνή, ή απελπισ, ή μελαγχολική, ή δραματικώς έγκρατεροῦσα εις την σκληράν της τύχην, ή μορφή την οποίαν ή Αιμιλία, ή έχουσα ζωηράν φαντασίαν, είχε αναπλάσει δι' αυτόν. Όθεν το κοράσιον άπεγοητεύθη εξ ολοκλήρου. Η φυσιογνωμία του Καρόλου δεν παρουσίαζε τίποτε το έκτακτον· είχεν άπλούστατα το ύψος καλού παιδιού, το όποιον πέρνει τὰ πράγματα του κόσμου φιλοσοφικώς, στωικώς.

Η Αιμιλία, μετ' ολίγων στιγμών εξέτασεν, έφθασεν εις το κάπως έσπευσμένον τουτο συμπέρασμα, ότι ο Κάρολος, όσαι και αν ήσαν αι θλίψεις του παρελθόντος, τὰς είχε λησμονήσῃ έλας, και ότι δεν έννοούσε να χάνη τον καιρόν του άπελπιζόμενος και θρηνολογών.

Μετά τουτο επέστρεψεν εις την τραπέζιαν. Της είχαν στρώσει εν τῷ μέσω της μεγάλης τραπέζης, και ή Έσθήρ έχυνε γάλα βραστόν εις το φλυζάνι της.

— "Ω, εύχαριστώ, άνέκραξε· μου βάζετε πολύ.

— Η Έσθήρ δεν σε άκούει, παιδί μου, τῇ εἶπεν ο πάππος της· εἶνε κωφάλαος.

Η Αιμιλία άφῃκεν άσθενῆ κραυγὴν εκπλήξεως. Κωφάλαος ή Έσθήρ! Όραϊα λοιπόν την περιείπαζεν ή Χαρά... Αλλά θά της το έπληθρονεν αυτό· χρθάνετο όλην την ικανότητα να συναγωνισθῇ μαζί της εις το πεδίου των άστέων...

— Μα έτσι πάντοτε ήτο ή Έσθήρ; ήρώτησε τον πάππον της.

— Όχι, άπεκρίθη εκείνος, το έπαθε κατόπι δυστυχήματος.

— Τί θλίβερόν! άνέκραξεν ή Αιμιλία. Ωστε λοιπόν είσθε αναγκασμένοι να της όμιλήτε με νεύματα;

— Δεν γνωρίζομεν την γλώσσαν των κωφάλαων, εἶπεν ο πλοίαρχος· αλλά όταν θέλομεν να της πούμε τίποτε, το γράφομεν εις την πλάκα της.

Παρετήρησε τότε, ότι ή κωφάλαος έφερε, κρεμασμένην εις την μέσην της, μίαν μικράν πλάκα και έν πετροκόνδυλον, —ως τον μόνον δεσμόν, ο όποιος υπήρχε δι' αυτήν, μεταξύ του έξωτερου κόσμου, και του κόσμου των ιδίων της σκέψεων.

«Τί δυστυχής πού θά ήμουν, αν δεν

ήμπορούσα ούτε να όμιλώ, ούτε να κούω τί λέγονν τριγύρω μου!» έσυλλογίσθη το κοράσιον. Τῆς έκαμε τόσην έντύπωσιν αυτό, ώστε από τὰς πολλὰς σκέψεις έλθσμονούσε σχεδόν να τρώγῃ, αν και καταπεινασμένη, διότι εις το ταξείδι δεν είχε φάγῃ άλλο τίποτε, παρὰ τὰ δλίγα σάνδουιτς, με τὰ όποια την είχαν έφοδιάσει ή μητέρα της.

Έσταμάτησε και πάλιν, βλέπουσα τους όφθαλμούς της κυρίας Χωδ προς τῶν λωμένων επί του πινακίου της μ' έπιμονήν, ή όποια ήμπορούσε να τάραξη και άνθρωπον μεγαλύτερόν της. Ένόμιζε κανείς ότι ή γραία κυρία έμετροῦσε τους βλωμούς, τους όποιους ή Αιμιλία έφερεν εις το στόμα της. Καί ή δυστυχής μικρά έσηκώθη από το τραπέζι, πεινώσα ακόμη.

«Δεν θά μεγαλώσω ποτέ αν τρώγω έτσι κάθε μέρα, έσυλλογίσθη με την υπερβολικότητα εκείνην. την φυσικήν εις την ήλικίαν της· και θέλω τόσο πολὺ να μεγαλώσω!... "Ω, γιατί να έλθω;... γιατί να μή με κρατήσῃ ή μαμμά;... Καί προτῆτερα δεν είχα μεγάλην όρεξιν να έλθω· αλλά τώρα πού είδα και ξεύρω, εἶνε ακόμη χειρότερα! Ποτέ δεν θά μπορέσω να συνειθίσω έδῶ!»

Ο πάππος της, βυθισμένος εις την ανάγνωσιν της έφημερίδος του, έφαινετο ως να είχε λησμονήσῃ την παρουσίαν της· ή μάμμη της ήσυχολεῖτο διδουσα διαταγὰς τινὰς διὰ την επαύριον, και ή Αιμιλία έμεινεν οὕτω μόνη με τὰς σκέψεις της, αι όποιαι δεν ήσαν διόλου φαιδραί, μέχρι της στιγμῆς καθ' ην την ώδήγησαν εις το δωμάτιον, όπου έπρόκειτο να διέλθῃ την νύκτα. Έκεί τὰ πάντα έφαινοντο ακόμη μελαγχολικώτερα, — αν εἶνε τουτο δυνατόν! — και το δωμάτιον, πρό πολλοῦ χρόνου άκατοίκητον, ήτο παγετώδες. Έπειδὴ έδλεπε πρὸς δυσμάς, πρὸς το μέρος όπου ήρχετο ή θύελλα, εκεί ο άνεμος και ή βροχή προσελάμβανον διπλάσιαν όρμην, ένῳ το μονάκριβον κηρίον, το όποιον έφώτιζε τον άπέραντον τουτον θάλαμον, άφινε γωνίας βυθισμένας εις σκότος άπελπιστικόν, ή δέ μεγάλη κλίνη, ή ύψουμένη εν τῷ μέσω, έφαινετο αρκετῇ να χωρέσῃ τέσσαρα κοράσια του αναστήματος της Αιμιλίας.

Η μικρά έχώθη υπό τὰ σκεπάσματα φρίσσουσα. Ητο κουρασμένη, εκρύονεν· ήσθάνετο την έλλειψιν του μητρίκου φίληματος εκάστης έσπέρας, και την άπουσίαν της κλίνης της μικράς της άδελφῆς παραπλεύρως της ιδιῆς της· ή δέ ύποδοχή, της όποιας έτυχε, δεν ήτο βέβαια τοιαύτη ώστε να την παρηγορήσῃ.

— Ποτέ δεν θά ήμπορέσω να συνειθίσω αὐτῇ τῇ ζωῇ, έσυλλογίσθη δι' ε-

κατοστήν φοράν· θά πεθάνω, εἶμαι βεβαία!... Α, όχι! όχι!... κάμνω πολὺ άσχημα να εύχομαι τον θάνατον... πρέπει να έχω περισσότερον θάρρος. Αύριον θά ιδῶ την Χαράν Σάμβορν και θά διασκεδάσω... Μοῦ ύπεσχέθη ότι θά έρχεται... Πῶς εἶνε δυνατόν να εἶμαι μελαγχολική μαζί της; Έχω το προαίσθημα ότι θά γίνωμεν πολὺ στεναί φίλοι... Έγὼ τουλάχιστον την άγαπῶ από τώρα με όλην μου την καρδιά. Αὐτῇ όμως θά έχῃ πολλές, πολλές φίλες... Εἶνε τόσο έντελής!...»

Μετά πέντε λεπτά, ή Αιμιλία έκοιμάτο βαθύτατα. Καί εν τούτοις, πρό ολίγου ακόμη ήτο βεβαία ότι δεν θά έκλεινε μάτι όλην την νύκτα, τόσο μάλλον καθόσον ήκουσε κάποιους μυστηριώδεις κρότους, τῶν ίποίων δεν κατάρθωσε να εξηγήσῃ την αἰτίαν, και οι όποιοι την ανησύχησαν κάπως, μολονότι δεν ήτο ούτε δειλὴ ούτε δεισιδαίμων.

["Έπεται συνέχεια"]

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ άγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάϋ]

ΑΘΗΝΑΙ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΕΕΥΠΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΧΕ λάβῃ παρὰ Θεοῦ τὸ δῶρον να εἶνε εύφυς και εύφυλόγος. Ο εύφυλόγος εἶνε κατ' ανάγκην και εύφυς· ο εύφυς όμως δεν εἶνε πάντα εύφυλόγος. Εἰμπορεῖνὰ έχῃ κανείς πραγματικὴν εύφυίαν, οἷον και ζωηρόν πνεῦμα, να έννοῇ, νάντιλαμβάνεται άμέσως καθὲς ζήτημα, να κρίνῃ ὀρθῶς δι' όλα τὰ πράγματα, να έπινοῇ ακόμη και να έφευρίσκη, αλλά να μὴν έχῃ και την έτοιμότητα εκείνην του πνεύματος και της γλώσσης, ή όποια χαρακτηρίζει τον εύφυλόγον. Διὰ τουτο υπάρχουν διαφορῶν ειδῶν έξυπνοι άνθρωποι: "Αλλοι γράφουν μόνον εύφυῶς· άλλοι όμιλοῦν μόνον εύφυῶς· άλλοι σκέπτονται μόνον εύφυῶς· άλλοι δρῶσι μόνον εύφυῶς. Ο άνθρωπος, περί του όποιου σὰς όμιλώ, τὰ είχεν όλα: εἰργάζετο, έσκέπτετο, έγραφε και όμιλοῦσεν εύφυῶς. Πολὺ σπάνιον πρᾶγμα! Εγὼ βέβαια δεν έγνώρισα εις την ζωὴν μου πολλοὺς τοιούτους άνθρώπους· δύο μόνον ή τρεῖς.

Και εἰμπορῶ να εἶπω, ότι ο τελειότερος ήτο ο άνθρωπος, περί του όποιου

σὰς όμιλώ. Χωρίς υπερβολήν, ποτέ δεν ήκουσα να βγάλλῃ από το στόμα του λέξιν, πού να μὴν έχῃ χάριν κ' έξυπνάδα. Ακόμη και τους ύπηρέτας του τους διέτασεν εύφυῶς· όσον διὰ τους συνεργάτας του, —διέτι ήτο διευθυντής έφημερίδος, —το ένόμιζε πλέον ως καθηκόν του. Μίαν ήμέραν παρουσιάσθη ένώπιόν του ένας μικρὸς ρέπορτερ άπηλπισμένος:

— Δεν υπάρχει καμμία σπουδαία εἰδησις σήμεραν, κύριε διευθυντά!

Κι' εκείνος, χωρίς να διακόψῃ την εργασίαν του και χωρίς να σηκώσῃ το κεφάλι:

— Έχετε μαχαίρι;

— !!! Όχι...

— Νάγοράσετε ένα άμέσως και... να κάμετε ένα φόνον.

"Όσοι τον έβλεπαν έξω, εις τους περιπάτους, εις τὰ κέντρα, μαζί με άλλους, ένόμιζαν ότι είχε την μανίαν να περιτοιχίζεται πάντοτε από τους εύτυχστερους και φαεινότερους ανθρώπους διότι ποτέ δεν έλειπε το μειδιάμα από τὰ χεῖλη των, και συχνότατα τους έβλεπες να ξεκαρδίζονται, να σπαρταρίζουν από τὰ γέλια. Δεν τους έγχαργάλιζεν ο φίλος των, — άπλως όμιλοῦσεν...

Ανέκδοτο τοῦ ανθρώπου αὐτοῦ κυρίως εἰπεῖν δεν υπάρχουν, ή μάλλον υπάρχουν τόσα πολλά, ώστε θά ήτο άδύνατον να τα ένθυμηθῇ κανείς και να έκλέξῃ. Συνήθως διαδίδονται και μένουν αι εύφυολογίαι εκείνων, οι όποιοι σπανιότερα εύφυολογοῦν· άλλα τοῦ ανθρώπου αὐτοῦ, ο όποιος δεν έκαμνεν άλλο όλην την ήμέραν, τί να πρωτοθυμηθῇ κανείς και τί ναφίσῃ; Έγὼ τουλάχιστον, ο όποιος τον συνανέστράφην πολὺ, ήξεύρω μόνον ότι μ' έκαμε να γελάσω με την καρδίαν μου χιλιετίες· άλλ' αν με βάλετε να ένθυμηθῶ τὰ ανέκδοτα του, δεν θά εύρω ἴσως ούτε δέκα.

Και όμως θά προσπαθῶ, διὰ να σας δώσω μικρόν δείγμα, — αν εἶνε δυνατόν, — του δροσεροῦ και χαριτωμένου αὐτοῦ πνεύματος.

Μίαν φοράν ήμεθα εις τον Πάρισον. Ο άγορητής της έσπέρας εκείνης έφώναζε τόσο δυνατά, ώστε το άκροατήριον έγελοῦσε με τὰς άγριοφωνάρας του. Ητο τότε ή έποχή, κατὰ την οποίαν τὰ τηλεγραφήματα των άδικουμένων έπαρχιωτῶν πρὸς τὰς άθηναϊκάς έφημερίδας, έτελείοναν στεριστόπως με τὰς λέξεις: "Υψώσατε φωνήν... θά επανέλθωμεν!" Και ο φίλος μας, παρῳδών, έφώναξε πρὸς τον φωναχλάν εκείνον: "Χαμῆλωσατε φωνήν, διότι δεν θά επανέλθωμεν!"

Ετρώγαμεν μιὰ βραδυά εις το ξενοδοχείον. Ο Χατζής, ο γνωστός γέρον έφημεριδοπώλης, έπλησίασε το τραπέζι μας, διὰ να πωλήσῃ καμμίαν έφημερίδα

και να μαζεύσῃ συγχρόνως τὰπομεινά-ρια του άρτου. Ο δυστυχής είχεν έλασινῇ την ὄψιν κ' έφαινετο πονών. Τον ήρώτησαμεν τί έχει, μὰς εἶπεν ότι ύποφέρει από το στομάχι του, και εξ εύσπλαγχνίας κινηθέντες, τον παρεπέμψαμεν εις το γειτονικόν τραπέζι, όπου έδειπνοῦσεν ένας ιατρός. Ο ιατρός του έγγραψε μίαν συνταγήν, και ο γέρον έξεκίνησε να φύγῃ. Έξαφνα όμως, ως να ένθυμηθῇ κάτι σπουδαῖον, έγύρισεν εις το τραπέζι μας, και σκύψας ήρώτησε κρυφά: — Ποῖος γιαιτρός εἶνε;

Και ο φίλος μας σοδαρώτατα:

— Εἶνε ο μακαρίτης ο Πρετεντέρης!

Ο γέρον-Χατζής έφυγε κατευχρησισμένος, με την βεβαιότητα ότι τον έκουράρησεν ο μακαρίτης ο Πρετεντέρης.

Εἰς το ἴδιον ξενοδοχείον, κάποτε του έφεραν αὐτὰ μάτια. Τ' αὐτὰ όμως δεν ήσαν διόλου φρέσκα, και ο φίλος μας, άφροῦ τὰ έκτύτασεν, εἶπεν:

— Αὐτὰ τὰ μάτια πάσχουν από πρεσβυωπία ν. Παιδί, φέρε τους ένα ζευγάρι ματογυάλια!

Όταν, ένεκα του άνταγωνισμοῦ, αἱ πεντάλεπτοι έφημερίδες έμεγάλωσαν κ' έγιναν σάν σεντόνια, κάποτε εις το ζαχαροπλαστεῖον, μ' ένα τέτοιο σεντόνι είχαν σκεπάσῃ δυο ταψία γλυκυσματων, άνωθεν των οποίων αἱ μυταί έπετοῦσαν άπελπισμέναι. Καί ο φίλος μας πρὸ του θεάματος αὐτοῦ, εἶπε: — Τώρα πού έμεγάλωσαν τὰ φύλλα, δεν θά νηστεῦουν μόνον οι δημοσιογράφοι, αλλά και οι μυῖγες...

Η εύφυία εις το στόμα του ανθρώπου αὐτοῦ ήτο τόσο φυσική, τόσο άδιάστος, ώστε ένόμιζε κανείς ότι θά του ήτο άδύνατον να όμιλήσῃ διαφορετικά. Δεν ήγωνίζετο να βγάλλῃ την έξυπνάδα διὰ της βίας, όπως κάμνουν μερικοὶ άνόητοι, οι όποιοι θέλουν να περνοῦν ως εύφυολόγοι, ένῳ ο Θεός δεν υπέγραψε το διατάγμα του διορισμοῦ των, και δεν κατορθώνουν άλλο παρὰ να φαίνονται γελοῖτοι και άνάτατοι. Ο άνθρωπος περί του όποιου σὰς όμιλώ, άπετέλει τον αντίποδα αὐτῶν, και το παράδειγμα του το άμίμητον, θά ήτο ίκανόν τουλάχιστον να σωφρονίσῃ εκείνους, επί των οποίων έφαρμόζεται το γαλλικόν λόγιον: "Όταν κυνηγᾷ κανείς το πνεῦμα, συλλαμβάνει πάντοτε την βλακειάν."

Αλλ' έλησμονήσῃ να σας εἶπω τὸνομά του: Ητο ο Ευάγγελος Κουσουλάκος, ο ιδρυτής του «Σκρίπ», εις τον όποιον ο έλληνικὸς τύπος όφείλει τόσας προόδους. Ο πρόωρος θάνατός του έθρηνήθη κατ' αὐτὰς ως άπώλεια πραγματική. Ένας έξυπνος άνθρωπος, από τους ολίγους εκείνους πού εἶνε έξυπνοί εις όλα, έχάθη. Και το άλλο του χαρακτηριστικόν: Γίγας με καλωσύνην και αγαθότητα παιδιού.

Σὰς άσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο ναύτης. — Τὰ παιγνίδια. — Οι τηγανίτες. — Πρὸς βοήθειαν του Ανδρέου.

Ολίγην ὥραν άφού έφυγεν ο Ανδρέος διὰ το λειβάδι, ένας καθάλαρης έσταμάτησεν άπέξω από την καλύβην του Μοράνδου.

Το αλογόν του ήτο από τὰ ζῶα εκείνα, τὰ όποια άλλοτε εύρισκε κανείς εις την Βρεττανήν μ' ένόικιον, και τὰ όποια, μολονότι φαίνονται ψοφίμια, κάμνουν δεκαπέντε και εἴκοσι λεύγας την ήμέραν και ξαναρχίζουν την επαύριον ακούραστα.

Ένα παιδί, καμμίαν δωδεκαριά χρόνων, ακολουθοῦσε τον καθάλαρην, διὰ να γυρίσῃ έπειτα το αλογον όπίσω εις τον αὐθέντην του. Εἶτε πηγαίνει σιγὰ το αλογον, εἶτε καλπάζει, τὰ δυστυχῆς παιδί εἶνε υποχρεωμένον νακόλουθῃ. Σὰς άφίνω λοιπόν να φαντασθῇτε τί κόπον τραβᾷ διὰ να κερδίσῃ τρεῖς — τέσσερες δεκάρες, — ό,τι χρειάζεται διὰ να μὴν άποθάνῃ της πείνας!

— Έδῶ κάθεται ο Αντώνης Μοράνδος, κοριτσάκι μου; ήρώτησεν ο ξένος την Διονυσίαν, ή όποια έπλενε κογχύλια άπέξω εις την θύραν.

— Μαλιστα, κύριε. — Εἶνε μέσα; — Όχι, κύριε. — Η γυναῖκά του: — Έδῶ εἶνε.

— Και σὺ εἶσαι κόρη του; ήρώτησεν ο ταξειδιώτης, ένῳ έλυνε τὰ δέματα ενός ναυτικοῦ σάκκου, τον όποιον είχε δέσῃ όπίσω εις την σέλλαν, ως μάρσιπον.

— Μαλιστα, κύριε· ο πατέρας μου εἶνε 'στο φάρμα.

— Ο άνδρας μου θά γυρίσῃ ἴσως άπόψε, εἶπεν ή Μαριάννα, ή όποια έτρεξε κωθὼς ήκουσε τον θόρυβον.

— Μακάρι! έφώναξεν εύθύμως ο ξένος. Έγὼ εἶμαι ο Τζανῆς Λεταλέκος, και ύπηρέτησα μαζί του...

— Στὸ πολεμικόν, διέκοψεν ή Μαριάννα· α, ναί, πολλές φορές μὰς 'μίλησε για σὰς.

— Αλήθεια;

— Ναί, εἶπεν ή μικρά Διονυσία· εἶνε αλήθεια· προχθὲς ακόμα ήπιε 'στὴν ύγειά σας.

— Λοιπόν καλῶς ώρίσατε 'στο σπίτι μας! εἶπεν ή μητέρα.

Ο ναύτης έρριψε τὰ χαλινάρια εις το παιδί πού τον συνάδευε, κ' έχαιρέτισε με δυνατήν κ' εγκάρδιον χειραψίαν την κυρίαν Μοράνδου. Έν τῷ μεταξύ, ή Διονυσία είχε πιάσῃ τον σάκκον του ναύτου κ' έπροσπαθοῦσε να τον σηκώσῃ.

— Εἶνε πολὺ βαρὺς για σένα, μικρό μου, εἶπεν ο ναύτης χαμογελῶν. Πῶς σε λένε;

— Διονυσία, κύριε.
— Μπράβο, Διονυσία, είσαι καλὸ κορίτσι! θέλεις νὰ σε φιλήσω;
Ἡ Διονυσία ἔτεινε τὰ δροσερὰ καὶ ροδοκόκκινα μαγουλάκια της.
— Ἀμὴ ἐσύ, παχούλα μου; ἡρώτησεν ὁ Τζανῆς προχωρῶν πρὸς τὴν Ροζαλίαν, ἡ ὁποία, κρυμμένη ὀπίσω ἀπὸ τὴν μητέρα της καὶ κρατοῦσα τὴν ποδιάν της, ἐκύτταζε μὲ περιέργειαν τὸν ξένον.
Ἡ Ροζαλία ἦτο ὀλίγον ἀ γ ρ ί μ ι.
Ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἄλλ' ἡ ἀδελφὴ της

« Ἐβγαλὲν ἀπὸ μέσα διάφορα παιγνίδια. » (Σελ. 28, στήλ. 6'.)

κάτι τῆς εἶπε σιγά, τὴν ἡσύχασε καὶ τὴν ἔσπρωξεν ἐλαφρὰ πρὸς τὸν ναύτην.

Ὁ Τζανῆς ἄρπαξεν ἑξαφνα τὴν μικράν. Ἐκείνη ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου.

— Βίρα! εἶπεν ὁ ναύτης καὶ τὴν ἀνέβασεν εἰς τὸν ὦμόν του.

Συγχρόνως ἐγελοῦσε μὲ τόσῳ καλῇ καρδίᾳ, ὥστε ἡ Ροζαλία ἡσύχασε γρήγορα ὥστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, εὐρίσκειτο ἀκόμη θρονισμένη εἰς τὸν ὦμον τοῦ νέου τῆς φίλου.

Εἰς τὸ ἀναμεταξύ, ἡ Μαριάννα καὶ ἡ Διονυσία εἶχαν βάλλῃ εἰς τὸ τραπέζι ἕνα κανάτι κρασί, βούτυρον, ἐλῆες καὶ ψωμὶ μαῦρον. Ἡ Μαριάννα ἐπροσκάλεσεν εὐγενῶς καὶ τὸν μικρὸν φύλακα τοῦ ἀλόγου, ὁ ὁποῖος ἐμβόηκεν εἰς τὴν καλύβην. Τοῦ ἔδωσαν ἕνα μεγάλο πο-

τήρι κρασί καὶ τοῦ ἔκοψαν μίαν κομματάραν ψωμί. Κ' ἐνῷ ἐκεῖνος ἄλειψε μὲ βούτυρον τὴν πελωρίαν αὐτὴν φέταν, ὁ Τζανῆς Λεταλέκος τῷ ἐπλήρωσε τὸ συμφωνημένον ἐνοίκιον τοῦ ἀλόγου, κ' ἐκτός αὐτοῦ τῷ ἔδωσε κ' ἕνα καλὸ φιλοδώρημα.

— Νά, πάρε καὶ τὸ μπαξίσι σου! Διότι ὅλοι σχεδὸν οἱ ναυτικοὶ εἶνε ἀγαθοὶ καὶ γενναῖοι ἄνθρωποι, καὶ μὲ ὅλον τὸ ἀπότομόν του ὕψος καὶ τὴν χονδρὴν του φωνήν, ὁ Τζανῆς δὲν ἔκαμνεν ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος.

Ὅταν τὸ παιδί ἐτοιμάσθη νὰναχωρήσῃ, ἡ Μαριάννα τῷ ἔδωσε καὶ δευτέρον κομματί ψωμί, καὶ ὁ καϊμένος ὁ μικρὸς ἐξεκίνησε καταχαρούμενος, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ παρακαλῶν αὐτὸν νὰ εὐλογῇ τὸ φιλόξενον σπιτάκι.

— Ἐνόμιζα πῶς ἔχετε τρία παιδιὰ, εἶπεν ὁ Λεταλέκος πρὸς τὴν Μαριάνναν, ἡ ὁποία κατεγίνετο νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα.

— Ὁ γυιὸς μου εἶνε ἔξω μὲ τὰ ζωντανά, ἀπεκρίθη ἡ οἰκοδόποινα.

— Θὰ γυρίσῃ τὸ μεσημέρι;

— Ἀκούς λέει! εἶπεν ἡ Μαριάννα γελῶσα. Σὰς βεβαίω ὅτι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ το ξεχάσῃ...

— Ξεύρετε γιατί; Περνῶντας ἀπὸ τὸ Πλαντανίλι, ὅπου εἶχαν ἐμποροπανήγυρι, ἀγόρασε τῶν παιδιῶν μερικὰ παιγνίδια. Ἡθελε λοιπὸν νὰ εἶνε ὅλα ἐδῶ γιὰ νὰ τοὺς τα μοιράσω.
— Δεῖξέ μάς τα, κύριε! ἐφώναξεν ἡ Ροζαλία, σκιρτῶσα ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον τοῦ ναύτου.

Καὶ σερπετῇ ὡς σκίουρος, ἡ μικρὰ περιέργη ἐγλύστρησεν ὡς τὸ πάτωμα.
— Πρέπει νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Ἀνδρῆκος, εἶπεν ἡ Μαριάννα.

Οἱ ναυτικοὶ ἔχουν μεγάλην ἀδυναμίαν διὰ τὰ παιδιὰ. Ὁ καλὸς Τζανῆς δὲν ἡμπόρεσε νὰντισταθῇ εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς Ροζαλίας, οὔτε εἰς τὴν σιωπηλὴν ἱκεσίαν τῶν ματιῶν τῆς Διονυσίας. Ἄνοιξε λοιπὸν ἕνα κιβώτιον καὶ ἐβγαλὲν ἀπὸ μέσα διάφορα παιγνίδια, τὰ ὁποῖα ἐμοίρασεν εἰς τὰ δύο κοριτσάκια.
— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, κύριε

Τζανῆ! ἔλεγεν ἡ Διονυσία ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ τὴν χαρὰν της.

Ἡ Ροζαλία, μὲ μιὰ κούκλα στὴν ἀγκαλιά, ἐπιδούσε σὰν κατσίκι, ἐφιλοῦσε τὸν Λεταλέκον, ἔτρεχε στὴ μητέρα της, ἐφιλοῦσε τὴν Διονυσίαν, ἐγύριζε ἐπὶ τὴν αὐτὴν, καὶ δὲν ἡμποροῦσε νὰ σταθῇ εἰς μίαν θέσιν.

Ὁ Τζανῆς ἐγελοῦσεν ἀγαθῶτατα.
— Τί κυττάζεις; ἡρώτησε τὴν Διονυσίαν, ἡ ὁποία ἔρριπε περίεργα βλέμματα εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου.

— Ἐχει τίποτε καὶ γιὰ τὸν Ἀνδρῆκο;

— Ποῖος εἶνε ὁ Ἀνδρῆκος;

— Ὁ ἀδελφός μου, κύριε Τζανῆ!

— Καὶ γιατί ρωτᾷς;

— Γιὰ νὰ τοῦ ἀφήσωμε τὸ μερδικό του, ἐπιθύρῃς τὸ κοράσιον.

— Ἐχεις καλὴ καρδιά σύ! ἀνέκραξεν ὁ Τζανῆς ἔννοια σου ὅμως, γιατί καὶ ὁ μικρὸς δὲν ἐξεχάσθη.

— Πές τῆς μαμᾶς νὰ κάμῃ τὴ γανίτες! εἶπε μυστηριωδῶς εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ ναύτου ἡ Ροζαλία, ἡ ὁποία πρὸ πολλῆς ὥρας ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχε κάποιον κρυφὸν σχέδιον.

— Καὶ γιατί; τὴν ἡρώτησεν ὁ Τζανῆς μὲ τὸν ἴδιον τρόπον.

— Γιατί εἶνε καλές! οἱ μελωμένες μάλιστα θὰ σου ἀρέσουν πολὺ.

— Καὶ σένα;

— Καὶ μένα... ἀκούς!

Ἡ Μαριάννα εἶχε μαντεύσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κόρης της. Ἐπῆρε μίαν γαβάθην κ' ἔκαμε τὸ κουρκοῦτι, ἀπὸ τὸ ἐκλεκτὸν ἀλευρί, τὸ ὁποῖον ἐφύλαττε νὰ ποῦμε διὰ τὰς ἐκ τὰς πειριστάσεις, ἐν ᾧ ἡ Διονυσία ἔβαλεν εἰς τὴν φωτιὰν τὸ μεγάλο τηγάνι μὲ πολὺ πολὺ λάδι.

Τὸ κουρκοῦτι ἐδουλεύθη πολλὴν ὥραν, καὶ τὸ λάδι ἔβρασεν ἄλλο τόσον. ἔπειτα ἡ Μαριάννα ἔπερνε κουταλιές κουταλιές ἀπὸ τὸ ρευστὸν ἐκεῖνο κατὰ σπρον ζυμᾶρι, καὶ τὰς ἔρριπτεν εἰς τὸ βραστὸν λάδι. Ὡ, πῶς ἐφούσκοναν οἱ τηγανίτες καὶ τὶ ὠραῖα ποῦ ἐροδοκοκκίνιζαν! Σιγὰ-σιγὰ ἡ μεγάλη ἀπλάδα ἐγέμιζε... Σοῦ ἤρχετο νὰ τὰς φάγῃς ἔτσι! ἀλλὰ πόσον ὠραιότεραι θὰ ἦσαν ἀργότερα, ὅταν θὰ ἐπεριγύνοντο μὲ μέλι ἀναλιγμένον μὲ ζεστὸν νερόν!.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ Διονυσία ἔβραζε τὰ ἐπίσης ὀρεκτικὰ κογχύλιά της, διάφορες ἀχιβάδες, χάβαρα, καὶ κάτι ἄλλα παρὰ ξένα θαλασσινά, πού τα λέγουν κοινῶς σ τ ρ ο υ φ ο υ λ ῖ δ ι α. Ὁ Τζανῆς εἶχε βγάλλῃ τὴν βλούζαν του κ' ἐδοηθοῦσε τὴν μικράν μαγεύρῃσαν μὲ τὴν προθυμίαν μὲ ὁσην δεξιότητα, διότι οἱ ναυτικοὶ ἡξέφουρον νὰ κάμνουν «ὀλίγον ἀπ' ὅλα».

Ἡ Ροζαλία δὲν ἄφινε βῆμα τὸν νέον της φίλον. Μὲ τὴν χαριτωμένην της

παιδικὴν φλυαρίαν τῷ ἐξηγοῦσεν ὅλας τὰς ἐτοιμασίας, ποῦ ἔκαμνεν ἡ μητέρα της καὶ ἡ ἀδελφὴ της. Τέλος ἡ μεγάλη ἀπλάδα εἶχε γεμίσει σχεδὸν τηγανίτες, ὅταν ὁ δυστυχὴς Κιντοῦ, μ' αἵματωμένον αὐτὶ, εἰσώρμησεν ἑξαφνα εἰς τὸ σπῆτι, μὲ ὅλην τὴν γρηγοράδα τῶν τριῶν ποδῶν, τοὺς ὁποῖους ἡμποροῦσεν ἀκόμη νὰ μεταχειρίζεται. Ὅσον διὰ τὸν τέταρτον, ὁ ὁποῖος ἦτο πληγωμένος βαθεῖα, τὸν ἐκρατοῦσε μετέωρον.

— Ἀχ! Παναγία μου! ἀνέκραξεν ἡ Μαριάννα, συλλογισθεῖσα πρῶτα-πρῶτα τὸν υἱὸν της! τί νὰ ἔπαθε ὁ Ἀνδρῆκος;

— Καὶ ὁ Κιντοῦ! Κύτταξε σέ τί χάλια εἶνε ὁ κακομοῖρης! εἶπεν ἡ Διονυσία, χαϊδεύουσα τὸν σκύλον, ὁ ὁποῖος τῆς ἐγλύφε τὰ χέρια μ' εὐγνωμοσύνην.

Ἡ Μαριάννα ἐπετάχθη ἔξω κ' εὐρε τὴν Μαρούσαν, λαχανιασμένην ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμον.

— Ἐδῶ εἶνε τὸ σπῆτι τοῦ Ἀνδρῆκου; ἡρώτησεν ἡ ζητιάννα.

— Ναι, παιδί μου! τί ἔπαθε ὁ γυιὸς μου;

Ἡ Μαρούσα διηγήθη ὅπως-ὅπως τὰ διατρέξαντα. Καὶ καθὼς ὠμιλοῦσε μὲ τὸν φόβον ἀκόμη, τὸν ὁποῖον εἶχεν αἰσθανθῇ καὶ αὐτὴ, ἡ διήγησίς της κατετράμαξε τὴν Μαριάνναν.

— Ἀχ, θεῖ μου! ἐφώναξε καλὰ μοῦ το εἶπαν πῶς οἱ καινούργοι νοικοκυραῖοι εἶνε κακοί! Μὰ ποτὲ δὲν ἐπίστευα πῶςμποροῦσαν, χριστιανοὶ ἄνθρωποι, νὰ κτυπήσουν ἔτσι ἕνα μικρὸ παιδί! Πηγαίνω!

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Τζανῆς, ἐμποδίζων τὴν μητέρα! πηγαίνω ἐγώ!

Ἡ Μαριάννα ὅμως ἐπέμενεν ἥθελε καλὰ καὶ σώνει, νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν υἱὸν της.

— Σύ, παιδί μου, κάτσε ἐδῶ, εἶπεν ὁ Τζανῆς πρὸς τὴν Μαρούσαν! εἶσαι κουρασμένη καὶ πρέπει νὰναπαυθῇς.

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ἡ μικρά, θὰ ἔλθω μαζί σας. Ἄν ὁ κακὸς ἄνθρωπος σὰς πῇ ὅτι ὁ Ἀνδρῆκος δὲν εἶνε ἐστὸν ἀχυρῶνα, θέλω νὰ εἶμαι ἐκεῖ γιὰ νὰ τοῦ πῶ πῶς λέει ψέμματα.

— Καὶ ἂν σε κτυπήσῃ;

— Τί με μέλει! Δὲν θὰ μου συμβῇ γιὰ πρώτη φορά!

— Ἐννοια σου, καὶ μαζί μου δὲν ἔχεις νὰ φοβᾷσαι! ἐφώναξεν ὁ Λεταλέκος.

Ἐπειτα ἐσήκωσε τὴν μικράν, τὴν ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκαλιάν του, κ' ἐξεκίνησε διὰ τὴν ἐπαυλιν.

Ὁ Κιντοῦ ἐτρεχεν ἐμπρὸς μὲ τὰ τρία πόδια, κ' ἐγύριζε κάθε τόσον διὰ νὰ κάμῃ χαρὲς τοῦ Τζανῆ, ὡς ἐὰν ἐμάντευε τὸ καλὸν ζῆφον, ὅτι ἔφερε βοήθειαν πρὸς τὸν μικρὸν κύριόν του.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Καὶ ἡ μαμμὰ ἐγέλασε πολὺ ἄμα εἰδε τὰς ζωγραφίες: σημάδι ὀλοφάνερο, ὅτι τῆς ἄρεσεν ἡ ἰδέα τοῦ Τάκη καὶ τοῦ Τοτοῦ.

Ἐπίσης συμφωνεῖ μαζί των ὅτι αἱ εἰκόνες δὲν ἀρκοῦν, καὶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ γραφοῦν ἀπὸ κάτω ὀλίγα λόγια ἐξηγητικά. Εἰδεμὴ, πῶς θὰ ἐννοοῦσεν ἡ Λιλίκα ἂν τὴν θέλουν ἡ ὄχι;

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ ὑπαγορευθοῦν τὸ γράμμα ὁ Τάκης καὶ ὁ Τοτός, καὶ νὰ το γράψῃ ἡ μαμμὰ.

Ἀλλὰ πῶς θὰρξίσουν; τί θὰ ποῦν; πῶς θὰ τελειώσουν; Ὁ Τάκης καὶ ὁ Τοτός συλλογίζονται πολλὴν ὥραν... Ἐ, δὲν εἶνε καὶ τόσον εὐκόλον νὰ σκαρώσῃ κανεὶς ἕνα γράμμα! Καὶ μεγάλοι ἀκόμη δυσκολεύονται σ' αὐτό. Πρέπει μὲ λίγα λόγια νὰ ξεύρῃς νὰ τα πῇς ὅλα, καὶ νὰ τα πῇς ὅπως πρέπει, γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ ἄλλος, καὶ νὰ μὴ σε κοροιδέσῃ.

Τελος πάντων τὸ ἤυραν, καὶ ἄρχισαν νὰ ὑπαγορεύουν ἐστὴ μαμμὰ, πότε ὁ ἕνας, πότε ὁ ἄλλος, πότε καὶ οἱ δυὸ μαζί.

« Ἀγαπητὴ ἐξαδελφούλα. Σοῦ στέλνομεν τὰς εἰκόνας μας, πού τας ἐκάμαμε μόνοι μας. ἐπίτηδες γιὰ σένα. Ἐλα γρήγορα, μὰ πολὺ γρήγορα, γιὰ νὰ ἴδῃς ἂν μας μοιάζουν. Θὰ χαροῦμε πολὺ, καθὼς καὶ σὺ, καὶ θὰ διασκεδάσωμε λαμπρά. Θὰ παίζωμε τὰ ἄλογα, τὴν κούνια καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλεις. Σὲ περιμένομε τὸ δίχως ἄλλο, καὶ σὲ φιλοῦμε ἐπὶ μάγουλο, ἀδιάφορο σὲ ποῖο ἀπὸ τὰ δύο. Οἱ ἐξαδελφοί σου, Τάκης καὶ Τοτός. »

Ὁλ' αὐτὰ ἐχώρεσαν σὲ πέντε ἀράδες. Θαυμάσια! Ἡ Λιλίκα, χωρὶς ἄλλο, θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ. Καὶ βέβαια, δὲν λαβαίνει κανεὶς καθεμερὰ τέτοια ὠραῖα γράμματα, καὶ μάλιστα εἰκονογραφημένα!

Μόνον ποῦ δὲν εἶχεν ὑστερόγραφο τὸ ὠραῖο γραμματάκι. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἤυραν στὴ στιγμὴ:

« Εἶσαι καλά; » ὑπαγορεύει ὁ Τάκης.

« Ἐμεῖς εἴμεθα καλά. » προσθέτει ὁ Τοτός.

Καὶ ἡ μαμμὰ το γράφει.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

"Οσοις (τὸ τετράδιόν σου ἐστάλη) Ἰδανί-
κην Γλυκότητα (δὲν πειράζει· ἤθελε νὰ σε
ἀρίστη... νὰ γράψης μὲ τὴν ἡσυχίαν σου) Νευροσπαστον (ἔστειλα τὰ φυλλάδια) Ἑλλη-
νιστὸν Ἐδαφος, Ὁρεάδα τῆς Χίου ([ΕΕΕ] διὰ
τὴν εὐπρεπέστατον ἐπιστολήν) καὶ τὸ Παίδι-
κὸν Πνεῦμα ὠραῖον· μετὰ χαρᾶς παρατηρῶ·
ὅτι καὶ σὺ εἰμπορεῖς νὰ δράσῃς καὶ νὰ διακρι-
θῇς, ὅσον καὶ αὐτοὶ ποῦ μακαρίζεις, ἀρκεῖ νὰ
φάινεσαι τακτικώτερα.) Κόντε Ραπαράκην
(εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμά· εἶπα διὰ
ποῖον λόγον ἐστέλλοντο κάποτε δύο φύλλα ὑπὸ
μίαν ταινίαν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν γίνεται πλέον.)
Μέλαινα Ἀδάμαντα ([Ε] αὐτὰ παθαίνει ὅποιος
παρκοῦει τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του καὶ
παίζει χιονοπόλεμον μὲ τέτοιο κρῦο. . . τὰ
γράψεις ὅπως πολὺ εὐμορφα.) Κυκλαδίτην (κ'
ἐγὼ αὐτὸ ἐπιθυμῶ, νὰ μελετᾷς πολὺ καὶ νὰ
εἶσαι μεταξὺ τῶν πρώτων μαθητῶν) Φιλοπά-
τριδα Κερκυραία (βέβαια, ὅ,τι εἰμπορεῖ κα-
νεῖς ἐκεῖνο· ἀρκεῖ ἡ καλὴ καρδιά) Φι-
λόμουσον Χαλκιδίδα (δυστυχῶς αἱ πληροφορίες
σου δὲν εἶνε ἐξ ἐκεῖνων αἱ ὁποῖαι δημοσιεύον-
ται) Ροδιαρ Κρηγιτίδα (εὐχαριστῶ διὰ τὰς
φροντίδας) Πιθήκον τοῦ Βορρέου (δὲν ὑπάρ-
χει πλέον, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου) Ἀνθοφόρον
Ἄρμα (τί κομψὸ γραμματάκι! θερμὰς εὐχα-
ριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμά·) Μονωσιν, Δρόσον
τῆς Ἐρήμου (κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς
ἀλλ' ἡ συζήτησις περὶ τοῦ Σήματος ἐξηκολύθη
πρὸ πολλοῦ) Ἀδελαῖδα Παπαμάρκου (ἔστει-
λα· ἐλπίζω ὅτι ἔγινες ἐντελὴς καλὰ· τί κρῖμα
νὰ περάσῃς τὰς ἐορτὰς εἰς τὸ κρεββάτι!) Ἰον
(σοῦ ἀπῆντησα, ἀλλὰ κάπως ἀργά, ἐνεκα τῆς
συσσωρευθεῖσας ἐπιστολῶν, καὶ ὑποθέτω ὅτι μοῦ
ἔγραψες πρὶν ἰδῆς τὴν ἀπάντησίν μου· χαιρε-
τίσματα ἀπὸ τὸν κ. Φαῖδωνα ὃ ὁποῖος ὑπῆρξε
φίλος στενὸς τοῦ μακαρίτου θείου σου) Συμρ-
νωτάκι (αἰωνίως ξεσπαθωμένον· καὶ πῶς νὰ το
εὐχαριστήσω;) Κορὴν τῆς Σινώπης (εὐχαρι-
στῶ διὰ τὴν ὥραίαν κάρταν) Ἀνοιξιότικην
Βραδύαν δὲν εἰμπορεῖς νὰ συγχαρῇς διὰ τῆς
«Διαπλάσεως» (διότι οἱ γάμοι αὐτοὶ δὲν ἀνταγγέ-
θησαν διὰ τῆς «Διαπλάσεως».) Ἀμετάβλητον
Καρδίαν (βραβεῖον ἔστειλα· μὴ παραπονῆσαι!)
Ἀστέρη τῆς Ἀτατολῆς (βεβαίως, αὐτὸ θὰ γί-
νῃ· ἐκεῖνα θὰ λογαριασθῶν μὲ τὸ σημερινόν.)
Ἰδανίκην Γλυκότητα (ἔχει ἀκόμη ὑπομονήν·)
Παρ. Γεροῦσσην (εὐχαριστῶ διὰ τὴν κομψὴν
κάρταν) Πωλητὴν Σερπαρτέν, Λευκανθεμί-
δα (βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν
Δεκάτην Τρίτην Κυριακὴν) Ἀγροδίτην τῶν
Μεδίκων, Χειμωνιάτικον Ἥλιον (πῶ, πῶ,
τί κρῖο, ἔπρεμα πού το ἐδίδαξαι μόνον! . .
διὰ τὸ ξεσπάθωμά μὴν ἀπελπίσεις·) ἔχεις και-
ρὸν νὰ εὔρῃς ἄλλους.) Δίχρωμον Φοῦξιν, Μα-
ρίδαν τοῦ Εὐρίπου (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα
γράψας·) Δημήτριον τὸν Φαληρέα (καὶ βέβαια
πρέπει νὰ γράψῃς πολὺ τὴν ἀδελφὴν σου, πού
την ἔχεις μονάκριβην, ἀπ' οὗ ὃ Ἀνανίας ἀγα-
πᾷ πολὺ καὶ τὰς δώδεκα!) Βερίγγειον Πορθ-
μόν, Ἀφρικανικὸν Ἥλιον (δὲν βαρύνεσαι νὰ
ἐγγράψῃς εἰς περιοδικὸν τὸ ὁποῖον ἐκδίδει μα-
θητὴς; καὶ τί εἰμπορεῖ νὰ λέγῃ; καὶ πόσα φύλ-
λα θὰ βγάλῃς ὅπως διὰ τὰ τέτοια· ἓνα δυὸ μῆ-
νας θὰ παύσῃ) Γεράσιμον Λασκαράτον (βρα-
βεῖον ἔστειλα) Ὁρτενσιαν Βογιαλίδου (εἰπέ
εἰς τὴν ἀδελφὴν σου ὅτι τῷ εὐχαίρει καλὰς
προβόδους) Ἀκτίνα τῆς Ἐλευθερίας (ἡ ὁποία
ἤθελε νὰ εἶνε ἑκατομμυριούχος, διὰ νὰ μου κλη-
ροδοτήσῃ ἓν ἐκείνην ποσὴν καὶ νὰ ἐκδίδω τὸ
φύλλον ὡδεκασέλιδον· τί χαρὰ ἂν ἐγίνετο τοι-
αυτὴ δωρεὰ ἀπὸ κανένα φιλόπατριν πλοῦσιον!)
Δοῦκα δ' Ἀλανσόν, Ἀδριανὴν Π. Τζώρτζη
(ἡ ὁποία ξεσπάθωσε καὶ μου ἐνέγραψε συν-
δρομίστην μίαν Ὀθωμανίδα· ἀπ' οὗ ἡ ψεύρη
ἐλληνικά, διατὶ ὅχι;) Ζιζάνιον Γυμνασίον,
κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰ-
ανουαρίου ἀπάντησά εἰς τὸ προτεχέας.

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ ΜΑΣ

Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ
τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἔτος 1903
μὲ ὅλα τὰ προνόμια καὶ μὲ δικαί-
ωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον
τῶν ὁρῶν τῆς Διαπλάσεως, καθὼς
καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Β' Διαγωνι-
σμοῦ Ξεσπαθώματος, παρὰ τει-
νονταί μέχρι τέλους Φε-
βρουαρίου ἐ. ε.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Μαρτίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον νὰ γράφω-
ται λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζομένων, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφεῖό μας εἰς φακέλλους, ὃν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

34. Λεξιγράφος.

Τὸ πρώτον, λῦτα, εἶσαι σὺ,
Δένδρον τὸ δευτέρον μου
Καὶ χώρα Ἀσιατικὴ
Εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Πρώτου Χαϊβέρ

35. Συλλαβόγραφος.

Τρεῖς φθόγγοι μουσικῆς
Ἄν ἐνωθῶν, στὸ τέλος
Ἐ! φυσικὰ θὰ ἰδῇς
Νάποτελέσουν... μέλος.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Κενταύρου

36. Στοιχειόγραφος.

Τοῦ πέμπτου τοῦ στοιχείου ἂν ζῶν στερηθῇ.
Εἰς μίαν Ἀμαζόνα θὰ μεταμερρωθῇ.

Ἐστία ὑπὸ τῆς Ἡρώδος τοῦ Ζαλόγγου

37. Τρίγωνον.

- 1.—Ζῶν τετράπουν.
- 2.—Μέλος τοῦ σώματος.
- 3.—Στοιχεῖον.
- 4.—Ἀντωνυμία.
- 5.—Γράμμα.

Ἐστία ὑπὸ Γεωργίου Ἀλβιζίου

38. Κῦδος.

- α) ★★★★★ Νάντικατασταθῶν εἰ
★ ★ ★ ★ ★ ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
★ ★ ★ ★ ★ μάτων οὕτως, ὥστε νά-
β) ★ ★ ★ ★ ★ ναγινώσκονται, εἰς τὸ
★ ★ ★ ★ ★ α' τετράγωνον, ἄνω γώ-
★ ★ ★ ★ ★ ρα τῆς Ἀσίας, κάτω
★ ★ ★ ★ ★ αἰρετικὸς, δεξιὰ μυ-
★ ★ ★ ★ ★ θολογικὸν πρόσωπον,
★ ★ ★ ★ ★ ἀριστερὰ ἐλληνικὴ νῆ-
★ ★ ★ ★ ★ σος· εἰς τὸ β' τετράγωνον, ἄνω κράτος, Εὐρω-
★ ★ ★ ★ ★ παϊκόν, κάτω θηρίον, δεξιὰ Ὀθωμανὸς πολέμαρ-
★ ★ ★ ★ ★ χος, ἀριστερὰ δένδρον. Εἰς δὲ τὰς διαγωνίους,
★ ★ ★ ★ ★ ἄνω, δεξιὰ ἐπίρρημα, ἀριστερὰ σύνδεσμος·
★ ★ ★ ★ ★ κάτω, δεξιὰ ζῶν, ἀριστερὰ πρόθεσις.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Δημ. Β. Βαλαμίδου

39. Ἐπιγραφὴ.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:

Τ Ν Τ Ν Τ Ν
Ι Ο Ι Ο Ο Ι
Ε Ε Υ Ε Μ Ρ
Ι Υ Χ Π Ε Ι
Π Ο Α Σ Ω Τ

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Χαλῶ Λαδοῦ

40. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Πρόθεσις — ἄρθρον = Γράμμα.

Ὄνομα γυναικὸς — σύνδεσμος = Σύνδεσμος.

Βασιλεὺς μυθολογικὸς — φθόγγος = κάποι φωτίζον.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Κράτος τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἐρημίου Ὁμαγόν

41-45. Μαγικὸν γράμμα μὲ παράγωγα.
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων εἰ· ἑνὸς ἄλλου καὶ πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις,
παραγόμεναι πᾶσαι ἐκ τῆς πρώτης εὐρεθησομέ-
νης:

Ὅστε, ἦλος, ψεύδος, ἄσμιος, Τένεδος

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἀνδρ. Γκατι

46. Διπλῇ Ἀκροστιχίς.

Τάριχά γράμματα τῶν ἡγεμονικῶν λέξεων
ἀποτελοῦν γεωμετρικὸν σχῆμα, τὰ δὲ δευτερά
ὄνομα Δαναΐδος:

1. Νῆσος τῆς Τουρκίας. 2. Νῆσος μυθολο-
γική. 3. Ἀρχαία Βασιλοῦπαις. 4. Μέλος τοῦ
σώματος. 5. Ἐντομον.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἀντιφ. τοῦ Βασιλείου

47. Φωνηεντόλιπον.

μγ-τ-ν-σφρς-φρνν-★-δ

Ἐστία ὑπὸ τῆς Φιλοπατρίδος Ἰάδου

48. Γρίφος ἐν μεταφράσει.

Ποντίκι, μενεξέδες, χρυσολογία, ἀπάνω, ἀφῆντη.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μυρογιάνου

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 48 καὶ 49

574. Ἰδομενεὺς (ἴδομεν, εἶ, ς.) — 575. Σοῦμ-
λα-σοῦδλα. — 576. Πατήρ καὶ υἱός, ἡ θεὸς
καὶ ἀνεψιός.

577. Δ Α Η Ρ Ε Α Ρ

Α Π Ο Η Ρ Α ἢ Α Ρ Α

Δ Π Ο Χ Η Ρ Α Ε ἢ Ρ Α Ε

Δ Π Ο Δ Λ Ω Ν

Ο Χ Λ Ο Σ 579-581. 1. Τὰ Ἀγρα-

φα. 2. Θεσσαλονίκη (Θεσ-

σαλὼν οἶκος.) 3. Ἡ Γέ-

νονα (γενεὺ Δ.) — 582.

Καίρως παντὶ πράγματι. — 585-584. 1. Φθύ-

ρος, φόνος, ὄνος, ὄσος, ἴσος, μῖσος. 2. Ἴππος,

λίτος, λίθος, λάθος, λάκκος, λύκος. — 585.

ΜΗΔΕΝ ΞΑΓΑΝ (ἸδΜων, ἈντΗνωρ, Ἀρ-

χιΔαμος, μΕν, ΜἰΝως, ἘκΔθη, ΓορΓίας,

ΠρίΔμος, ΖήΝων.) — 586. Ὅπ' εὐτυχῇς μά-

λιστα μὴ μέγα φρόνει.

587. Σάτυρος (σά, Τῦρος.) — 588. Μαῖα-αἰ-

μα. — 589. Πάλλας, Παλλὰς. — 590. Κίρκος.

Κίρκη.

591. ΚΥΔΝΟΣ 592. Ἀρχὴ τὸ ἥμισυ

τοῦ παντός. — 593.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ Κρεῖττον εἰς κόρακας

ἢ εἰς κόλακας ἐμπε-

σεῖν. — 594 Τῇ ἀνταλ-

ΣΗΚΟΥΑΝΑΣ λαγὴ διὰ τοῦ Ρ: Λι-

ΓΑΡΟΥΝΑΣ ρα, Ἰρις, Πίρη, Ἀσὴρ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
λιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς εἰς ἡσάν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
δελτάρια πανταχόθεν. Ἀντώνιος Νεφέρι-
της. Πάτραι. (Γ—3)

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

συνδρομηταὶ τῆς «Δια-
πλάσεως τῶν Παίδων»,
ὅσοι δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν
τῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρκα-
λοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν
ᾧ Ὀδησοῦ καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλ-
τον, (rue Pouschkin No 70), εὐγενῶς
ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμε-
τέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν.
Παρὰ τῇ αὐτῇ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται
καὶ νέοι συνδρομηταὶ· ἐξ ἀσάφηντος πόλεως τῆς
Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ
ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς
«Βιβλιοθήκης» τῆς.